

строилъ цигларница, после фабрика нѣкаква, а се хвърлялъ и въ главоломни търговски предприятия. Никола Шарковъ политика не прави, но и никому глава не клати, наопаки, не си е поплювалъ на ржцетѣ даже и въ ония страшни години. И до сега се разказва съ възторгъ далечъ изъ селата характерна случка. Лѣте било, Никола Шарковъ плаstilъ сѣно върху висока купа срѣдъ двора си въ Фалковецъ. Миналъ на конь край двора „кълъчлия“ голѣмецъ, видѣлъ разголенъ селенинъ върху купата и му крѣсналъ:

— Хей, рогачъ, слѣзъ да донесешъ хватка сѣно за коня ми.

Заповѣдалъ високомѣрно властниятъ човѣкъ, миналъ съ коня си предъ магазинята и отседналъ.

А Никола Шарковъ, наистина, слѣзълъ отъ купата сѣно, но изтеглилъ отъ дървника си дълга върлина и се явилъ предъ магазинята. „Началството“ се било разположило до маса. И не разбрало то, какво става: върлината въ ржцетѣ на Никола Шарковъ заиграла по плещитѣ му. А късно било вече за голѣмеца да яхне пакъ коня, та — нѣмало що — потърсилъ бързината на нозетѣ си: хукналъ като на харманъ около магазинитѣ. Плющи върлината по дирника му, а слисанитѣ хора слушатъ рѣмжението на Шаркова: „Де, маминъ сине, обърни се да видишъ рогачъ!“

Та ето тоя Никола Шарковъ пристигналъ съ кабролета си тъкмо, когато Борисъ Русиновъ ругайлъ софийскитѣ професори и генерали предъ участъка въ Фалковецъ. Шар-